

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 6 (175) червень 2022 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Аспірантура Житомирського державного університету імені Івана Франка є однією із основних форм підготовки наукових і науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації. Згідно з рішенням Атестаційної колегії Міністерства освіти і науки України з 1 вересня 1992 р. в університеті вперше було відкрито аспірантуру за чотирма спеціальностями та під керівництвом:

03.00.08 – зоологія – доктора наук, професора Агнеси Стадніченко,

10.01.06 – теорія літератури – доктора наук, професора Олександра Чиркова,

10.02.01 – українська мова – доктора наук, професора Миколи Никончука,

10.02.04 – германські мови – доктора наук, професора Дмитра Квеселевича.

Першими аспірантами в університеті стали Вікторія Бикова (10.02.04 – германські мови), Андрій Близнюк (10.01.06 – теорія літератури), Тетяна Волтарніст (03.00.08 – зоологія) та Віктор Мойсієнко (10.02.01 – українська мова).

Впродовж чотирьох років підготовка проходила за цими чотирма спеціальностями. У 1996 р. була відкрита ще одна спеціальність 13.00.01 – загальна педагогіка та історія педагогіки.

З 1999 р. розпочала діяти аспірантура за спеціальностями 10.01.01 – українська література та 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти. У 2000 р. було відкрито аспірантуру зі спеціальності 13.00.07 – теорія і методика виховання. З 2001 р. було започатковано практику разових наборів до аспірантури, яку продовжували 10 років поспіль. Було здійснено разові зарахування на спеціальності 19.00.07 – педагогічна та вікова психологія (з 2014 – постійно діюча аспірантура), 02.00.01 – неорганічна хімія, 02.00.02 – аналітична хімія.

У 2002 р. до аспірантури було зараховано 17 осіб. Контингент аспірантів зростав щороку. Так, у 2003 р. навчання розпочали вже 34 особи. Була відкрита аспірантура за спеціальністю 09.00.04 – філософська антропологія та філософія науки, здійснено разові набори до аспірантури за спеціальностями 03.00.17 – гідробіологія (постійно діюча з 2013 р.), 09.00.11 – релігієзнавство (постійно діюча з 2004 р.).

У 2005 р. відкрилась спеціальність 09.00.05 – історія філософії, у 2006 р. – разовий набір на спеціальність 13.00.10 – інформаційно-комунікаційні технології освіти (постійно діюча з 2012 р.), у 2007 р. – спеціальність 08.00.04 – економіка та управління підприємствами та разовий прийом за спеціальністю 24.00.02 – фізична культура, фізичне виховання різних груп населення. У 2008 р. відкрито спеціальність 07.00.01 – історія України та здійснено разовий набір на спеціальність 13.00.02 – теорія та методика навчання (інформатика). У 2009 р. – разовий набір за спеціальністю 01.04.05 – оптика і лазерна фізика. З 2011 р. діє аспірантура за спеціальностями 09.00.08 – естетика, 13.00.05 – соціальна педагогіка, здійснено разовий набір на спеціальності 24.00.01 – олімпійський і професійний спорт та 09.00.03 – соціальна філософія та філософія історії (постійно діюча з 2012 р.). У 2012 р. розширено перелік наукових спеціальностей за шрифтом 10.01.03 – література слов'янських народів та 13.00.10 – інформаційно-комунікаційні технології освіти.

За період з вересня 1992 р. по січень 2016 р. кількість спеціальностей

ЖИТОМИРСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМ. І. ФРАНКА

Н А К А З

від 18.03.92 р.

№ 65

У зв'язку з наказом Міністерства народної освіти України від 6.11.1991 р. за № 193 "Про відкриття докторантури і аспірантури" наказує:

1. Відкрити з 1 вересня 1992 року аспірантуру при Житомирському педінституті зі спеціальностей 03.00.08 "Зоологія", 10.01.06 "Теорія літератури", 10.02.02 "Мови народів СРСР /українська/", 10.02.04 "Германські мови".

2. Затвердити план прийому до аспірантури на 1992 рік в кількості 4-х осіб на навчання з відривом від виробництва. Набір здійснювати за цільовим призначенням.

3. Положення про аспірантуру в Житомирському педінституті затвердити.

4. Всю організаційну роботу по здійсненню набору в аспірантуру покласти на наукову частину і відповідні кафедри інституту.

Ректор інституту

І.М.Кучерук

в аспірантурі було розширено до 27 спеціальностей:

01.04.05 – оптика і лазерна фізика;
02.00.01 – неорганічна хімія;
02.00.02 – аналітична хімія;
03.00.08 – зоологія;
03.00.17 – гідробіологія;
07.00.01 – історія України;
08.00.04 – економіка та управління підприємствами;
09.00.03 – соціальна філософія та філософія історії;
09.00.04 – філософська антропологія, філософія культури;
09.00.05 – історія філософії;
09.00.08 – естетика;
09.00.11 – релігієзнавство;
10.01.01 – українська література,
10.01.03 – література слов'янських народів;
10.01.06 – теорія літератури;
10.02.01 – українська мова;
10.02.04 – германські мови (англійська, німецька);
13.00.01 – загальна педагогіка та історія педагогіки;
13.00.02 – теорія і методика навчання інформатики;
13.00.04 – теорія і методика професійної освіти;
13.00.05 – соціальна педагогіка;
13.00.07 – теорія і методика виховання;
13.00.10 – інформаційно-комунікаційні технології в освіті;
19.00.07 – педагогічна та вікова

психологія;

24.00.01 – олімпійський і професійний спорт;

24.00.02 – фізична культура, фізичне виховання різних груп населення.

За цей період аспірантуру успішно завершили понад 420 осіб. Було підготовлено понад 360 кандидатів наук з різних галузей. Зокрема, 167 кандидатів педагогічних наук, 104 кандидати філологічних наук, 41 кандидат філософських наук, 33 кандидати біологічних наук, 11 кандидатів історичних наук, 7 кандидатів психологічних наук, 2 кандидати економічних наук, 2 кандидати наук з фізичного виховання і спорту та 1 кандидат хімічних наук.

Починаючи з вересня 2016 р., відповідно до Закону України «Про вищу освіту», підготовка в аспірантурі приведена у відповідність з європейським стандартом третього рівня вищої освіти. А саме, запроваджено освітню складову підготовки за освітньо-науковим рівнем – доктор філософії (PhD), якого в попередній моделі підготовки наукових і науково-педагогічних кадрів в аспірантурі не було.

Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у Житомирському державному університеті імені Івана Франка здійснюється через аспірантуру і докторантуру відповідно до «Порядку підготовки здобувачів

вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 р. № 261.

Крім того, відповідно до рішення Ліцензійної комісії МОН України, Житомирський державний університет імені Івана Франка отримав ліцензію на розширення освітньої діяльності у сфері вищої освіти на третьому освітньо-науковому рівні з 11 спеціальностей:

011 Науки про освіту;

011 Освітні, педагогічні науки;

014 Середня освіта (за предметними спеціалізаціями);

015 Професійна освіта (за спеціалізаціями);

031 Релігієзнавство;

032 Історія та археологія;

033 Філософія;

035 Філологія;

053 Психологія;

091 Біологія;

111 Математика.

За період 1992-2021 рр. до аспірантури було зараховано 757 осіб, з яких 684 уже пройшли підготовку. Кандидатами наук та докторами філософії за цей період стало 464 науковця. Звісно, без мудрих наставників, лідерів у галузі науки цього не сталося б. Усіма здобутками ми завдячуємо славетним керівникам наукових шкіл університету та науковим керівникам здобувачів, які формують інтелектуальне майбутнє держави.

Докторантуру в Житомирському державному університеті імені Івана Франка було відкрито у грудні 2003 р. За період 2003-2016 рр. підготовка докторів наук проводилася за 10 спеціальностями:

03.00.08 – зоологія;

07.00.01 – історія України;

09.00.03 – соціальна філософія та філософія історії;

09.00.11 – релігієзнавство;

10.01.01 – українська література,

10.01.06 – теорія літератури;

10.02.01 – українська мова;

13.00.01 – загальна педагогіка та історія педагогіки;

13.00.04 – теорія і методика професійної освіти;

13.00.05 – соціальна педагогіка.

З 2016 по 2019 рік відбулася зміна у напрямках і спеціальностях підготовки і наразі доктори наук готуються за такими спеціальностями:

011 Освітні, педагогічні науки,

015 Професійна освіта (за спеціалізаціями),

031 Релігієзнавство,
033 Філософія,
035 Філологія.

За період діяльності докторантури було підготовлено 33 доктори наук. Нині в докторантурі навчається 10 докторантів, ще 40 науковців працюють над докторськими дисертаціями.

З нагоди 30-річчя аспірантури висловлюємо щирі подяки усім ректорам університету, проректорам з наукової роботи, науковим керівникам, завідувачам кафедр, деканам та директорам інститутів!!!

Надихнення на подальшу плідну співпрацю!

Інеса Новіцька,
завідувач відділу аспірантури
та докторантури ЖДУ
імені Івана Франка

Дні науки

У складних умовах російсько-української війни пройшло відзначення Днів науки у Житомирському державному університеті імені Івана Франка. Цього року вони співпали зі значною подією у науковому житті не тільки нашого університету, але й наукової спільноти Житомирщини та всієї України - 30-річчям з початку роботи справжньої кузні наукових кадрів – діяльності аспірантури. За ці роки в аспірантурі навчалося більше 700 осіб, з них захистилися майже 450 науковців з різних галузей – філологія, педагогіка, філософія, історія, психологія, біологія, економіка, хімія, фізичне виховання і спорт. Випускники аспірантури працюють не лише в нашому університеті, а у всіх вищих навчальних закладах Житомирщини та сусідніх областей.

Святове зібрання, присвячене Дням науки та 30-річчю аспірантури, пройшло 20 травня в он-лайн режимі на платформі Zoom. Зібрання відкрила ректор університету, професор, доктор наук Галина Киричук:

«Я пишаюсь нашим колективом; пишаюсь тими здобутками, які він має; пишаюсь кожним з вас, тому що наука дає можливість розвитку не лише кожного з нас особисто, але й розвитку нації, розвитку країни. Надзвичайно приємно сьогодні виступати перед вами ще й тому, що я також є випускницею аспірантури Житомирського державного університету імені Івана Франка, і вступила я туди 29 років тому.

Закінчення на 2-й стор.

Дні науки

Закінчення. Початок на 1-й стор.

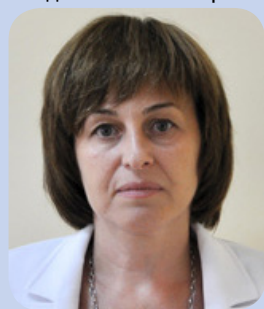
Щиро всіх вітаю з нашим святом. Гарної всім плідної роботи. І, звичайно, всім нам Перемоги!»

Проректор з наукової і міжнародної роботи Тетяна Боцян, яка була модератором зібрання, надала також слово для привітання Іннесси Навицької, керівнику відділу аспірантури та докторантури ЖДУ імені Івана Франка:

«За 30 років діяльності аспірантури та докторантури, через наш відділ пройшло понад 700 осіб, з яких майже 450 захистилися. Причому, зауважу, що сьогодні деякі заклади вищої освіти на Поліссі можуть вважатися нашими філіалами, тому що там працюють випускники нашої аспірантури. Дуже дякую всім науковим керівникам, науковим консультантам, які вкладають свої знання та своє життя у молоді кадри».

З першою доповіддю виступила Вікторія Венгерська, доктор історичних наук, завідувачка кафедри історії України – «Імперії у пошуках власної ідентичності та простору (до витоків сучасної війни)».

Завершуючи виступ, пані Вікторія запропонувала такий висновок:

«Сучасний російський імперіалізм побудований на уявленнях XIX ст., підживлений міцно закріпленими в європейському та американському академічному середовищі стереотипами про велич Росії та її праві «мати право».

У більшості західних університетів на кафедрах гуманітарних та соціальних наук представлені професори-марксистки, й просто пошановувачі «високої» російської культури, які, маючи неофіційний статус «лідерів думок», не можуть не впливати на збереження подібних установок як в суспільстві, так і в політичній сфері.

Ключовою ідеєю сучасного ставлення Росії до своїх колишніх колоній є глибока, безпелаяційна впевненість у тому, що імперія мала виключно позитивний вплив на розвиток всіх народів та національних регіонів, що входили до її складу, й традиційно ними віталась. Розпочата декілька років тому в Україні декомунізація виявилась незавершеною, і в умовах війни особливо гостро постало питання про її логічну диверсифікацію та продовження у вигляді деколонізації».

Вікторія Горбунова, доктор психологічних наук, професор кафедри соціальної та практичної психології виступила з надзвичайно актуальною у військовий час доповіддю «Розлади сну у дорослих та дітей в часі війни. Що крім медикаментів може допомогти спати краще».

Вона дала такі рекомендації:

- Рекомендації психогігієни сну:
- прогулянки на свіжому повітрі та провітрювання приміщення;
- медитації;
- підтримка режиму сну;
- засинання при невисокій температурі повітря в темряві та тиші;
- відмова від гаджетів та важкої їжі перед сном;
- стабільний ритуал відходу до сну;
- перенос активностей, які є збуджуючими для дитини на час, який не передбачає викладання на сон (наприклад, виконання домашніх завдань, відвідування спортивних гуртків, гра в комп'ютерні ігри).

З надзвичайно цікавою доповіддю «Символіка народної сорочки» та презентацією колекції сорочок виступила Марія Масловська, директор музею старожитностей ЖДУ імені Івана Франка:

«Про кожен народ, про кожну націю можна говорити тоді, коли в неї є територія, є державні символи, є рідна мова. Українська сорочка, як і український рушник, сповнені народною символікою, є ознакою українства».

Я сьогодні хочу поговорити про вишиванку, бо вчора було свято вишиванки, яке вже стало державним. Отже, жіноча та чоловіча сорочка». Далі пані Марія на величезному масиві вишитих сорочок, які зібрані та зберігаються у музеї старожитностей, показала святкові та буденні сорочки, регіональні особливості сорочок тощо.

Сергій Стельникович, доктор історичних наук, професор кафедри України презентував тему «Сучасні тенденції вивчення історії України періоду Другої світової війни (на прикладі авторських наукових досліджень)». Він почав свій виступ так:

«Щодо мого виступу, то він буде не зовсім традиційний. Його форма буде схожа на ту, яку започаткував минулого року Віктор Мойсієнко. Мова про те, щоб показати тенденції досліджень у тому чи іншому напрямку, у даному випадку – дослідження історії Другої світової війни на основі власних наукових розвідок, головним чином, монографічних».

Далі пан Сергій презентував свої наукові проекти, наукові роботи, починаючи зі своєї першої книги, написаної ще у студентські роки. Усі його наукові розвідки присвячені подіям Другої світової війни та її учасникам, які так чи інакше були пов'язані з Житомирщиною, Поліссям, Україною.

Завершив свій виступ пан Сергій сумною констатацією: «В усіх було сподівання, що ці страшні події залишилися в минулому і сподіванням того, що страшні злочини проти людяності більше ніколи не повторяться. Однак, на жаль, історичний досвід Другої світової війни, який стверджував думку про недопущення поширення тоталітаризму в сучасному світі, повторюється на наших очах. 2022 рік. Україна. Жахи тоталітарної ідеології, цього разу під назвою «рашизм», знову повною мірою проявилися в Європі».

Завершила святкову сесію, присвячену Дню науки, Олена Юрчук, доктор філологічних наук, завідувачка кафедри української та зарубіжної літератури і методик їх навчання із доповіддю «"На війні витончується межа між світами". Російсько-українська війна в художній рецепції».

Пані Олена зупинилась спочатку на двох і дуже відмінних рецепціях війни в українській літературі, представлених кіноповістю Олександра Довженка «Україна вогні» та романом Івана Багряного «Людина біжить над прірвою». Якщо є мілітарна література, то навколо неї буде створено й літературознавство. Доповідач представив аудиторії сучасний літературознавчий мілітарний дискурс на прикладі наукових розвідок Валентини Хархун «Соцреалістичний канон в українській літературі: генеза, розвиток, модифікації», Ірини Захарчук «Війна і слово. Мілітарна парадигма літератури соціалістичного реалізму» та Оксани Пухонської «Поша межам бою. Дискурс війни в сучасній літературі». Далі доповідачка представила слухачам сучасні твори про російсько-українську війну: Євгена Положія «Ловайськ», Василя Шкляра «Чорне сонце», Богдана Жолдака «Укри», Любові Якимчук «Абрикоси Донбасу», Сергія Лойко «Аеропорт», Тамари Горіха Зерня «Доця», Гаськи Шиян «За спиною», Андрія Цаплієнка «Стіна» та багато інших.

«2054 рік. Це час, коли на межах двох суспільств – України та Росії – постала стіна, що відділила цивілізацію від нецивілізаційного світу. Те суспільство поділено на сектори: Рос- тов воює з Таганрогом, Москва воює з Новгородом. Там – Дике поле. Фантастична земля, населена агресивними людьми. На відміну від цього дикого поля, Цаплієнко моделює інший ландшафт – українське Ельдорадо, радісне, насичене кольорами. І головний герой, від імені якого ведеться розповідь, представник клану скоморохів, спостерігаючи за життям України за стіною, говорить: «Монстри не вони. Монстри – ми, росіяни. Нас потрібно відгородити від цивілізованого світу назавжди. Тому що ми приходимо вбивати та руйнувати». Навряд чи ми будемо сперечатися з подібною думкою. Укри. Вони перемогли...»

Підсумовуючи виступи, Тетяна Боцян сказала: «Завдяки зусиллям всіх науковців, завдяки роботі кожного на своєму робочому місці, перемога буде якнайшвидше».

Андрій Близнюк, аспірант першого набору 1992 року

Вітаємо наших ювілярів!

24 червня на засіданні вченої ради університету ректор Галина Киричук привітала колег з ювілеями. За чотири місяці роботи закладу в умовах воєнного стану випала нагода привітати франківців при безпосередній зустрічі.

За бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків та з нагоди ювілею нагрудним знаком «Заслужений працівник Житомирського державного університету імені Івана Франка» нагороджені:

Іван ЛЕНЧУК — доктор педагогічних наук, професор кафедри алгебри та геометрії;

Андрій БЛИЗНЮК — кандидат філологічних наук, доцент кафедри журналістики, реклами та PR.

Почесними грамотами:
Анатолій ЩЕХОРСЬКИЙ — кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Наталія ГАЛИЦЬКА — сторож спорт-комплексу;

Григорій ГРИБАН — доктор педагогічних наук, професор кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення;

Валерій РАЧКОВАН — сторож навчального корпусу № 1;

Олександр ШЕВЧУК — сторож навчального корпусу № 1;

Тамара ВАСКЕВИЧ — сторож гуртожитку № 1;

Олена МІРОШНИЧЕНКО — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Наталія ТРАВКИНА — старший викладач кафедри мистецької освіти;

Павло ЧАГАРОВ — двірник навчального корпусу № 2;

Ольга БІЛОБРОВЕЦЬ — доктор історичних наук, професор кафедри історії України;

Володимир ВИГОВСЬКИЙ — завідувач навчальної лабораторії «Центр молодіжної політики»;

Тетяна МЕЛЬНИК — сторож навчального корпусу № 3;

Маргарита МОІСЄЄВА — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри мистецької освіти;

Анатолій ПОГОРУЙ — доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач кафедри алгебри та геометрії;

Алла ПРИЙМАК — кандидат філологічних наук, доцент кафедри слов'янських і германських мов;

Валентина ЯКОВЛЕВА — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри екології та географії;

Світлана ЯЦЕНКО — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Світлана ДМИТРИЄВА — кандидат психологічних наук, доцент кафедри загальної, вікової та педагогічної психології;

Алла ПРУС — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри алгебри та геометрії;

Юлія БАРАНОВА — прибиральниця службових приміщень навчального корпусу № 1;

Алла ВЕСЕЛЬСЬКА — старший викладач кафедри соціальної та практичної психології;

Наталія ВОЙТОВИЧ — кандидат юридичних наук, доцент кафедри права;

Сергій ЖУКОВСЬКИЙ — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Віктор ЗАХАРЧУК — провідний фахівець редакційно-видавничого відділу;

Ольга КИЧКИРУК — кандидат хімічних наук, доцент кафедри хімії;

Наталія МИРОНЧУК — доктор педагогічних наук, доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Дмитро СТЕПАНЧИКОВ — кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри фізики та охорони праці;

Лариса ШЕВЧУК — доктор біологічних наук, професор кафедри зоології, біологічного моніторингу та охорони природи;

Наталія МИРОНЧУК — доктор педагогічних наук, доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Олена АНІЧКИНА — кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри хімії;

Людмила КОНСТАНТИНЕНКО — кандидат біологічних наук, доцент, завідувач кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття;

Наталія ПОРТНИЦЬКА — кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри соціальної та практичної психології;

Світлана СИТНЯКІВСЬКА — доктор педагогічних наук, професор кафедри соціальних технологій;

Оксана СОРОЧИНСЬКА — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри дошкільної освіти і педагогічних інновацій;

Галина ТВЕДОХЛІБ — сторож агробіотанції;

Валентина ФОСТОЛОВИЧ — доктор економічних наук, доцент кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи;

Оксана СОРОЧИНСЬКА — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри дошкільної освіти і педагогічних інновацій;

Дмитрій ВЕРБІВСЬКИЙ — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Леонід ЗАКАЛЮЖНИЙ — кандидат філологічних наук, доцент кафедри германської філології та зарубіжної літератури;

Катерина СОКАЛЬСЬКА — старший лаборант кафедри всесвітньої історії;

Ірина СТОЛЯРОВА — старший викладач кафедри образотворчого мистецтва та дизайну;

Ігор ВЕРБОВСЬКИЙ — кандидат педагогічних наук, доцент, начальник навчального відділу.

За організацію та реалізацію волонтерської діяльності в умовах воєнного стану в Україні та значну допомогу ЗСУ та цивільному населенню, активну життєву позицію та виконання гуманітарної місії в регіоні **подяками ЖДУ нагороджені:**

Олена ЄВДОЧЕНКО — асистент кафедри хімії;

Олександр КАМІНСЬКИЙ — кандидат хімічних наук, доцент (без вченого звання) кафедри хімії;

Михайло КОРНІЙЧУК — лаборант кафедри образотворчого мистецтва та дизайну;

Ірина КОЦЮБА — кандидат біологічних наук, старший викладач кафедри екології та географії;

Ірина ОНИЩУК — кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії;

Володимир ФЕЩУК — старший лаборант кафедри соціальної та практичної психології.

Дипломи докторів філософії отримали:

Ольга АВДЄЄВА — асистент кафедри хімії;

Тетяна МАГДИЧ — випускниця аспірантури ЖДУ імені Івана Франка.

Атестати доцентів отримали:

Дмитрій ВЕРБІВСЬКИЙ — доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Ігор ВЕРБОВСЬКИЙ — доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Інна КЛІМОВА — доцент кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи;

Віталій КОСТЮК — доцент кафедри екології та географії;

Альона ЛЯШЕВИЧ — доцент кафедри медико-біологічних дисциплін;

Людмила ОБУХ — доцент кафедри мистецької освіти;

Андрій ШУГАЄВ — доцент кафедри англійської філології та перекладу;

Олена ФОНАРЮК — доцент кафедри алгебри та геометрії.

Щиро вітаємо колег!
Все буде Україна!

Відділ кадрів, прес-служба університету

Детальний фотозвіт про подію – за посиланням:
<https://drive.google.com/drive/folders/19Y6O6QWv7Y9bt7qhA8vJE4K0bvMEf8Gq?usp=sharing>

ВІЙНА УВІРВАПАЄТЬСЯ У МОЄ ЖИТТЯ

Робота за кордоном, відрядження чи подорожі ще буквально недавно були основними причинами, чому українці перетинали межі своєї держави. З 24 лютого у цьому переліку з'явилась ще одна причина – війна. Мільйони людей, переважно похилого віку, а також жінки з дітьми були змушені тікати, аби вберегтись від нападу росії.

Вони зірвались зі своїх домівок і рушили у дорогу, не знаючи, де ночуватимуть наступного дня, і чи він для них взагалі настане. Хтось їхав до знайомих або рідних, хтось – просто подалі від війни. Європейські країни гостинно прийняли до себе вимушених переселенців.

Пройшло небагато часу, і багато хто повертається. Добре у гостях, проте дома краще. Мільйони українців стали гостями не за власним бажанням. Те, чого вони насправді хочуть, це – повернутися нарешті додому та обійняти рідних, побачити їх живими та неушкодженими. Повернення додому – це як повернення до себе, можливість не втратити себе.

Покинути рідну домівку через війну та поїхати до іншої країни, але залишитись серцем вдома – через це довелося пройти й мені. Звісно, бракувало рідної домівки, не вистачало знання іноземної мови. Йдеш вулицями чужого міста, усвідомлюєш, що ти на чужині, а у твоїй країні йде страшна війна. Від цих думок шкіра

покривалась мурахами – від невизначеності, невідомості як жити далі, від новин, які я читала 24/7. Я постійно ставила собі подумки питання: чому я не цінувала те, що мала; чому я засмучувалась та ображалась через якісь дрібниці; за що наша країна і наші люди отримали таке випробування?

Повертаючись додому, я страшенно переживала. Проте варто було побачити рідну домівку, я в душі «прийняла» факт повернення. Тим більше, що побачила, що люди нікуди не виїздили та продовжують жити. Так, все ще страшно, коли лунає сирена, і ти не знаєш куди і що летить. Але це мій рідний дім, моя рідна країна і немає ніде нічого кращого.

Ми обов'язково переможемо і все буде Україна!
Нам потрібно працювати вдома для майбутнього нашої країни!

Дар'я Наумчук

Випуск
у Харкові

Фото з мережі Інтернет

Випуск у
Новгород-
Сіверському

Фото з мережі Інтернет

ENCANTO

Незвідана далечінь манить своєю загадковістю. Свіже повітря, тиха місцевість — все це нагадує рідний край, Україну. Край, в якому я відчував себе вільно.

Чорнозем, карпатське повітря та джерельна вода, завжди наповнювали мене енергією на наступний день. На жаль, для мене ця щаслива історія переросла у щось інше.

Війна. Страшне слово, чи не так? Порівняно з подіями, які відбулися за перші два тижні, це слово не має сенсу, воно є ніби способом виправдати події сучасного світу, який й далі знушається над моїм рідним краєм.

Моя історія почалась 24 лютого, і назва її — ENCANTO. Ця назва з'явилася не просто так, але про це пізніше. Для початку я розкажу, як все почалося.

Це був тихий зимовий ранок. В квартирах тільки почало вмикатися світло, яке ніби наповнювало місто затишком та теплом, зима вже не здавалася такою сильною та безпощадною. Було відчуття, що день буде цікавим. Так і сталося.

Перший вибух. П'ята сорок ранку. Панічна тиша оповила моє рідне місто. Ніхто не знав, що робити, але всі починали збирати речі. Я не був винятком. Мама розбудила мене зі словами: «Сонечко, вставай, треба їхати». Лише ніжний голос мами може так швидко розбудити дитину. Відкривши очі, я зрозумів, що відбулося щось страшне, що саме – було не зрозуміло, проте сумку я збирав без зайвих питань.

Дев'ята година ранку. Ми сіли до тата в машину і вирушили до бабусі. На моє питання «що сталося?», батьки відповіли швидко та чітко «війна». Після цих слів все ніби в тумані. Пам'ятаю, що дуже хвилювався за подругу, яка живе поблизу зруйнованого вщент аеродрому. Саме його «руський мир» вирішив, як вони кажуть, «врятувати».

Наступних сім днів я пам'ятаю погано, але звуки вибухів вкоренилися в моїй голові назавжди. Кожної ночі вони навідують мене, залишаючи за собою холодний, майже крижаний піт.

Друге березня. Ще зранку я мав надію, що війна продовжуватиметься недовго, думав, як відсвяткую свій день народження, а о 12 годині дня я вже був повністю зібраний вирушати до Польщі. Недарма кажуть, що життя непередбачуване.

12 година ночі, я стою на польському кордоні, а в голові лише пісня «Рідна мати моя», яку бабуся мені завжди наспівувала перед сном. В такі моменти починаєш розуміти, що для тебе справді важливо, а що взагалі не має ніякого сенсу.

За три години очікування своєї черги, я зміг зробити майже повну переоцінку життя. Звучить іронічно, чи не так. Поки все було добре, я не цінив близьких людей, на першому місці у мене було матеріальне, і лише в момент повної безвиході я зміг переналаштувати свій мозок. Не можу не погодитись зі словами — «краще пізно, ніж ніколи».

Четверта година ранку. Я сплю в спортзалі якоїсь школи, біля мене близько 200 людей, які в аналогічній ситуації. Безкоштовна кава, бутерброди, солодоші — це змусило мене сміятися, але не тому, що мені подобалося, це, скоріше, був панічний сміх, який не покидав мене ще кілька днів. Спочатку було справді тяжко, як морально, так і фізично. Але це в минулому, хай там і лишається.

Нарешті добратися до нового дому мені вдалося лише о другій годині дня. Я був дуже щасливий, бо за весь цей час спав лише годину.

Якщо мене запитують, що мені сподобалось в цій «подорожі», я одразу скажу – ставлення поляків до біженців. Я ніколи в своєму житті не бачив, щоб люди так допомагали. Вони допомагають нам з їжею, одягом, житлом та з усім, що нам потрібно. Я безмежно вдячний їм за це.

У Польщі в мене вже з'явилися нові друзі — Томаш та Маугоша. Саме вони дали нам житло. Це подружжя має чотирьох дітей, і вони справді дуже круті. Час від часу я починаю заздрити їхній сім'ї, адже у Польщі все спокійно, і нікому не потрібно обирати між безпекою та рідними стінами, але це добра заздрість, хай в них і надалі все буде чудово. Я назвав мою історію «ENCANTO», це не просто так. Це слово перекладається з іспанської як чарівність. Я вирішив дати саме таку назву, адже люди, які не байдужі до мене, моєї сім'ї та українців в цілому — справді encanto.

Ось така цікава та наповнена емоціями історія в мене вийшла. Звісно, було ще багато чого як сумного, так і веселого, але висновок один — Україна сильна, вільна та повна сміливих людей! Ми дійдемо до перемоги, ми зможемо, бо ми – українці! Слава Україні!

P.S. Тато, дякую що захищаєш нашу землю, ти завжди будеш для мене взірцем сміливості та сили.

Ярослав Войтюк

Чи можна жити під час війни?

Останнім часом я все частіше спостерігаю, коли хтось «боїться» викладати у себе на сторінці веселі відео, усміхнені фото або щось, що не стосується війни. Бо їх «хейтять», засуджують інші. Як на мене, то це повне безглуздя.

Я маю всі підстави так вважати, бо знаю багатьох людей, які зранку виставляють смішний, беззмістовний контент, а ввечері йдуть в тероборону, волонтерити або співпереживають, допомагають іншим. Та вони не кричать по це у себе на сторінці, а мовчки йдуть і роблять корисно-помагати іншим. Не, роблять те, що в їхніх силах. Чи варто після цього ще до них «агритися», проявляти негатив, не, агресію? Думаю, очевидно, що ні.

Хтось перетворив свою сторінку на новинний портал, хтось пише лише на тему війни, хтось взагалі нічого не постить і залишив все, як було. Хтось публікує «смішні відоси», ніби то все його не обходить, бо там, куди він втік, тихо. І це - ОК!

Не обходять, бо там, куди він втік, тихо. І це - ОК! Головне, щоб ми не поширювали фейки і пропаганду рф. З цим ті клоуни без нас прекрасно справляються.

Я теж ходжу на прогулянки, спілкуюся з друзями, публікую веселі відео та усміхнені фотографії, ЖИВУ ЖИТТЯМ, бо маю можливість і цілковите право.

А ще я ПЛАЧУ, бо хвилююсь за тата. Коли бачу новини, що знову хтось в Україні загинув, когось вбили чи розстріляли, я не стримую сліз. Сприймаю все близько до серця.

Разом з цим я СМІЮСЯ, коли відчуваю радість та щастя від приємних моментів. І в цьому теж немає нічого поганого.

Впевнена, мій тато, як і всі наші солдати, воює ТАМ за те, щоб ми ТУТ жили нормальним життям, але не забували про них і про те, що зараз війна.

Жити, стрибати, танцювати, плакати, сміятися, кохатися (та не з москалями, мої любі) під час війни МОЖНА.

Не потрібно засуджувати, обговорювати інших. Краще жити своїм життям, дивитися в себе під носом.

Українці, тримайтеся разом!
В нас одна мета – ПЕРЕМОГА!

Олександра Супрунець

«холодною» головою та сталевими нервами.

Що я відчуваю зараз? Віру.... Віру у мир, спокій, щасливе майбутнє, ЗСУ та нашу Україну. Жаги до помсти у мене немає, я знаю, що вони своє отри-мають, як не на цьому світі, так на тому. Зараз ми єдині, як ніколи, російським окупантам не вдалося знищити нашої людяності та посіяти в наших серцях жорстокість. Наша гуманність не знає меж, навіть до тих, хто по звичайному знищує наш народ, хто без жалю вбиває українських жінок та дітей.

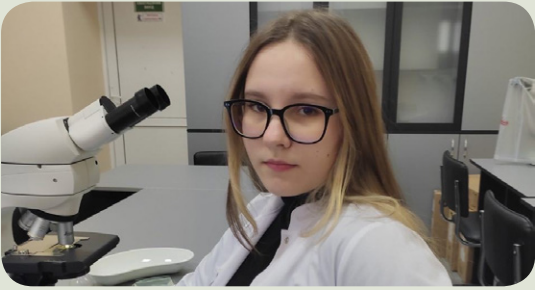
Я ніколи не ділила нас, завжди вважала нас з росіянами одним народом, але ж ні... Між нами прірва. Виявляється, ми ніколи не були й вже не будемо братами та сестрами, путінський народ назавжди залишиться маріонеткою у чужих руках. Немає більше сил та й потреби їм щось доводити. Очевидно, тим людям подобається жити у казках з телевізору.

Наша перемога не за горами, адже ми – сильна нація незламної країни. Вірю, що зовсім скоро ми повернемося до того життя, яке у нас відібрала війна. Завдяки нашим героям, які відважно тримають оборону, попереду у нас світле та мирне майбутнє!

ЗСУ, повертайтеся додому живими!
Слава Україні!

Олександра Сич

Ліцеїстка ЖДУ отримала стипендію для обдарованої молоді

Жуковська Анастасія, учениця 10 класу Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка, отримала стипендію для обдарованої молоді! Вручення стипендій учням та вихованцям закладів освіти Житомирської міської територіальної громади відбулося 9 червня. Анастасія є переможцем обласного етапу конкурсу-захисту Малої академії наук у секції «Ботаніка» і буде представляти наше місто, ліцей ЖДУ на Всеукраїнському етапі, а також є переможницею олімпіади з екології. У 2021 році вона ще й посіла II місце у III фінальному етапі Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів МАН України (секція «Англійська мова»).

- Як у Вас були враження від участі у МАН?

- Безперечно, спочатку було велике хвилювання, адже захист наукової роботи - це інтелектуальний виклик для кожного учасника. Однак мотивація якнайкраще презентувати виконане дослідження та прагнення поділитися нашими науковими результатами акумулювали мене. Я отримала інтелектуальне задоволення від спілкування з членами журі та учасниками, дізналася багато нового та надихнулася на нові звершення.

- Вам запропонували брати участь у МАН чи це Ваша ініціатива?

- Я сама відгукнулася на пропозицію нашого викладача біології професора Юлії Шелюк взяти участь у науковому конкурсі. Вона пропонувала всім учням мого хіміко-біологічного напрямку спробувати себе. А я захопила відчуття себе у ролі науковця в сфері біології, зокрема ботаніки, та покращити свої знання і навички. Мене захоплює робота та дослідження мого наукового керівника – пані Юлії. Вона показала мені як потрібно працювати з водоростями, розказала про свої дослідження фітопланктону малих річок Полісся і мені це стало дуже цікаво.

- Хто впродовж важкої і наполегливої праці був поруч з Вами та підтримував?

- Протягом всього часу роботи над науковим дослідженням поряд зі мною була мій науковий керівник – пані Юлія. Вона допомагала розібратися зі складними термінами і поняттями, надавала поради і вчила мене бути справжнім науковцем. Мої батьки і друзі також постійно морально підтримували мене.

- Що Вас надихало прагнути великих вершин?

- Досягати нових вершин мене мотивує моя майбутня професія, а також задоволення від процесу наукового пошуку. Мені подобається виступати перед публікою, а також вивчати щось нове.

- Чи важко було робити дослідження?

- Наукове дослідження потребує багато зусиль, як інтелектуальних, так і фізичних. Змушує постійно працювати над обраною темою та вдосконалювати себе. Я багато часу присвятила роботі над дослідженням, оформленням постеру і презентації, написанню доповіді.

- Чи були моменти, коли Ви втрачали надію та віру в себе?

- Були моменти, коли переговорюєш через велике навантаження і хочеться все кинути, але потім все одно розумієш, що тобі це подобається і просто так, за крок до своєї мрії, ти не можеш зупинитися. Зроблено вже багато і потрібно йти до кінця, щоб показати, що все було не даремно.

- Чи плануєте надалі займатися цією справою?

- Так, я планую брати участь у подібних конкурсах, адже це дуже цікаво та дає можливість побачити науку глибше і позмагатися з іншими інтелектуально.

- Які враження від врученої премії?

- Для мене отримання стипендії для обдарованої молоді було неочікуваним. Мені зателефонувала завуч нашого ліцею (пані Наталія Янчук – Ред.) і повідомила цю новину. Я надзвичайно рада отримати стипендію. Це є визнанням моєї роботи і досягнень та мотивує працювати далі.

- На що плануєте витратити премію?

- Отримані кошти я планую вкласти в навчання, а, точніше, в його технічну зручність.

- Що побажаєте майбутнім учасникам МАН?

- Я бажаю, щоб кожен займався тим, що йому подобається, і отримував від цього максимум задоволення, а не лише заради премій і стипендій. Наполегливість та віра в себе є найголовнішими рисами переможців, тому кожному бажаю не боятися та пробувати себе в чомусь новому. Але, звичайно, матеріальне заохочення (особливо для учнів) є вагомим стимулом розвиватися далі і підкорювати нові вершини. Головні поради для майбутніх учасників – перебороти себе, свій страх, відстоювати свою позицію до кінця та цінувати виконану роботу.

Вероніка Левчук

Дипломний спектакль у ЖДУ

16 червня у Житомирському державному університеті імені Івана Франка відбулась незвичайна подія – випускники спеціальності «Сценічне мистецтво» захищали свою дипломну роботу – графічний спектакль в онлайн-режимі. Редакція взяла інтерв'ю у Людмили Обух – кандидки мистецтвознавства, доцентки, завідувачки кафедри мистецької освіти

– Презентуйте нашим читачам доволі незвичний, нетиповий для нашого університету захід, який відбувся 16 червня о 9:00 в режимі он-лайн.

– Справді, для класичного університету, що не є інституцією культурно-мистецького спрямування, захист дипломної роботи у формі вистави може сприйматися як досить незвичний спосіб здобути відповідний рівень вищої освіти. Проте, така практика не нова для подібних освітніх установ у Західній Європі та Північній Америці. Адже там, серед інших університетських спеціальностей, мистецькі – котуються віддавна та є чи не найпрестижнішими і найзатребуванішими, а, відповідно, й найприбутковішими. Тому освітній заклад, який має у спектрі своїх напрямів підготовки мистецької програми, вважається кращим за інші.

Мушу зазначити, що нові соціокультурні умови, в яких ми з вами перебуваємо на початку XXI століття, вимагають від нас не лише нових форм побутування, а й презентації різноманітних культурно-мистецьких заходів. Тотальна діджиталізація суспільства зумовила перегляд усталених норм і традицій щодо способу здобуття освіти, виконання роботи чи проведення відпочинку, що спричинило їх перехід в режим он-лайн. Оскільки наш університет намагається йти в ногу з часом і відповідати на усі виклики, то проведення мистецьких проєктів в такому режимі стає швидше нормою, аніж винятком.

– Подібний захист дипломної роботи в нашому університеті відбувався вперше?

– Якщо говорити про державну атестацію у формі публічного захисту (вистави), то згоріч така форма захисту відбулась вдруге. Перший випуск спеціальності 026 Сценічне мистецтво успішно відіграв виставу у 2021 році. Тоді випускникам вдалося це зробити «наживо», щоправда, в надзвичайно камерній атмосфері через необхідні карантинні обмеження. Голова державної екзаменаційної комісії, заслужений діяч мистецтв України, доктор філософії, професор-театрознавець Василь Неволов (м. Київ) тогоріч надзвичайно високо оцінив професійний рівень підготовки здобувачів.

– Яку п'єсу цього року грали випускники спеціальності «Сценічне мистецтво»? Хто є її автором? Про що вона? Як студенти обирали п'єсу для своєї дипломної роботи?

– Студенти обирали не п'єсу, а тему. Оскільки в юні роки серед інших найпривабливішою є одвічна тема кохання, віддавна оспівана маститими поетами, письменниками і драматургами, серед яких Вільям Шекспір, Фрідріх Шіллер, Мольєр, Бернард Шоу, Іван Котляревський, то, так би мовити, сам Бог велів зупинити їх вибір саме на ній. Для презентації дипломної роботи у легкому драматичному жанрі, за порадою педагогів спеціальності, вибір було зроблено на користь п'єси провідного німецького драматурга І-ої половини XX ст. Франца Ксавера Крьоца «Без мене мене женили» у стилі так званих народних шванків та фаблію, тобто невеликих гумористично-повчальних оповідань з життя. П'єса була перекладена на українську мову житомирянином Федором Дерев'янком і адаптована під назвою «Примусове одруження» заслуженим артистом України, актором-професіоналом, старшим викладачем кафедри мистецької освіти Володимиром Берелетом. Мушу зазначити, що пан Володимир є водночас і режисером спектаклю, під орудою якого адаптований варіант змогли інтерпретувати студенти-випускники. Твір цікавий ще й тим, що висвітлює одвічний конфлікт поколінь – взаємини батьків і дітей.

– Ми, студенти та викладачі класичного університету, звикли до того, що студент, коли працює над дипломною роботою, є, певним чином, індивідуалістом, тобто, працює виключно на себе, на свій власний захист. У Ваших студентів дипломна робота – це групова робота. Тому питання – чи всі випускники мають у виставі однакову кількість слів? Як визнається доля участі випускника у спектаклі? Чи можна, як кажуть студенти, «на шару» здати дипломну роботу, сказавши,

наприклад, єдину репліку – «Кава пода-на!»?

– Це питання провокативне, а тому неоднозначне. Давайте спробуємо спочатку розібратись із запропонованою вами реплікою як складовою епізоду – окремого фрагменту спектаклю, що може бути відносно завершеним або самостійним, бо зображує одну з подій або є важливим моментом у долі персонажа. З такої позиції – будь-яка репліка є дуже відповідальною і усвідомленою роботою актора на сцені. Ви маєте розуміти, що епізоди дуже складно грати (їх потрібно уміти грати), незалежно від того чи там одна репліка, чи узагалі її немає. Але є дія і взаємодія між тими, хто на сцені, а також між актором і глядачем. Це водночас і групова, і індивідуальна робота. Є відчуття залу, сцени, атмосфери, зрештою, є усвідомленою моменту і уміння його «зловити», втілюючи ідею автора, задум режисера, а також заставивши зал повірити в те, що відбувається на сцені. Аби глядач захотів кави, яку принесли, аби вона йому «запахла» у свідомості, – це потребує дуже кропіткої праці над собою і постійного вправлення, тренінгу, системи у підготовці. Інакше глядач ні репліки толком не почує через дикційно-артикуляційну невизначеність, ні аромату кави не відчує, бо той, хто цю репліку говорить – якийсь напружений, затиснений, з купою комплексів і невмінням себе повести на сцені, щоб ту філіжанку кави подати. У сценічному мистецтві це називається відчуттям художньої правди. Тобто, сценічний рух, мову і харизму підгледіти чи підчитати в останній момент неможливо, як і неможливо купити! А от розраховувати на допомогу інших партнерів на сцені у процесі їх взаємодії – навіть треба!

Тепер щодо здобувачів. Увесь викладацький склад спеціальності Сценічне мистецтво – професіонали, які мають вагомий здобуток у сценічному мистецтві та провели на сцені не один рік свого життя. Вони оцінюють здібності й задатки студента від самого початку знайомства з ним і працюють над їх розвитком упродовж усіх років навчання та сценічної підготовки. Вони колегіально приймають рішення щодо репертуару, його постановки та розподілу ролей з урахуванням усіх наявних можливостей їхніх підопічних і тих обставин та умов, в яких вони перебувають. Таким чином, це стає командною роботою, оскільки така робота над постановкою спектаклю чи будь-якого іншого сценічного дійства – найефективніша. Бо театр – це і є одна команда, а вистава – це її робота під орудою режисера.

– Коли студенти почали готуватися до захисту, тобто – коли почалися репетиції спектаклю?

– Частково я уже щойно відповіла на це запитання, маючи на увазі, що така підготовка триває упродовж усього навчання. Конкретно над дипломною виставою працюється в останній рік підготовки, бо вона стає квінтесенцією усіх напрацювань. Якщо коротко, то ця праця включає ідейно-художній розбір п'єси і ролі, мізансценування і, так званий, «випускний» період вистави. Усі ці етапи є тим чи іншим чином репетиційними.

– Ваші випускники захищали дипломну роботу у надзвичайно складних умовах, в умовах війни, повітряних тривог, в режимі он-лайн. Розкажіть нашим читачам – як це проходило. Поділіться своїми спостереженнями та враженнями.

– На жаль, в останні роки в Україні відбулися докорінні зміни світового масштабу, спричинені пандемією Covid-19 та війною з РФ. Це не могло не відобразитись на мистецьких спеціальностях негативно, адже навчання сценічної майстерності, котра включає не лише акторські тренінги, а й сценічний спів, гру на музичних інструментах, сценічний рух тощо, зрештою, має бути очним, будуватись на тактильних відчуттях, живій взаємодії із викладачем чи партнером по сцені, інакше гарантувати ефективний мистецький продукт на виході ніхто не береться. Це ж саме стосується і музичного мистецтва, фізичної культури і спорту та інших спеціальностей, для опанування якими потрібен системний тренаж та індивідуальний підхід під наглядом викладача. Така специфіка навчання виправдала себе упродовж багатьох десятиліть по усьому світу.

Безумовно, коли об'єктивні події навколо змушували шукати інших форм проведення занять, то змінюються підходи і методи в роботі, але разом з цим змінюється і сама презентація. Вистава – це цілий комплекс різних напрацювань, який має взаємодіяти як єдиний живий організм в умовах реального

часу. Тому побачити виставу як кінострічку на екрані без зйомки «наживо» під час генеральної репетиції з костюмами і декораціями – неможливо. Доводиться виконувати її у форматі радіопостановки, лише з можливістю спостереження за онлайн-роботою акторів під час виконання ролі. Прикро, звичайно, але хоч у такий спосіб вдалось завершити кваліфікаційну роботу. Бо ще на початку нового року відбувався звичний процес роботи над виставою: репетиції оф-лайн, планування локацій та декорацій, підбір музичного фону, костюмів для героїв постановки тощо. А те, що знову виникнуть якісь просторово-часові обмеження і доведеться через війну раптово усе переінакшувати в гіршу сторону – ніхто не уявляв.

– Практика показує, що іноді студент може завалити захист дипломної роботи. Подальша процедура для всіх відома. А якщо випускники Вашої спеціальності, не дай Боже, завалять спектакль, як вони будуть його перекладати?

– А яким чином? Такого у світовій практиці сценічного мистецтва ще не було. Як ви уже довідалися, актор готується не один день, починаючи від щоденних етюдів, розминки і тому подібного, тобто усього комплексу навичок як найважливіших умов творчого стану актора, відсутність яких є непереборною перешкодою для постановки спектаклю. Зосереджена увага актора, мускульна свобода, сценічне виправдання, розуміння життя, розвиток уяви, виконання дієвого завдання і взаємодія як сценічне спілкування між партнерами, відчуття художньої правди – все це набувається упродовж усіх років навчання. Тому немає непідготовлених випускників до дипломної роботи, яка є їх «лебединою піснею» і часто стає путівкою в професію. Кожен, хто прийшов навчатися акторськй майстерності, прагне якомога частіше реалізовувати себе на сцені. Він від самого початку добре вмотивований, а тому питання провалу навіть не розглядається апіорі.

Загалом, повторюсь, вистава – це живий організм, який функціонує у відведений час і у відведеному місці. Це навіть не кіно і процес її перебігу може зупинити хіба що форс-мажор. Виставу не можна перекласти, її можна зіграти ще раз і з кожним разом бажання її грати знову буде все сильнішим.

– Чи зможуть студенти, викладачі чи батьки Ваших випускників у мирному майбутньому відвідати подібний випускний спектакль?

– Все залежатиме від ситуації у світі, державі та регіоні. Проте мистецтво актора чи артиста неможливе без глядача, для якого ми усі працюємо і живемо. А тому не уявляємо майбутніх прем'єр без аншлагу!

– Чи думали Ви над тим, щоб записувати подібні захисти та заливати відео на університетську платформу YouTube?

– Звісно, не тільки думаємо, а увесь час над цим працюємо. Онлайн-роботи студентів уже є на платформі YouTube та в інших соціальних мережах. Їх можна також переглядати під хештегом проєкту #Тут і зараз!.. Проте для повноцінної постановки вистави та її запису для онлайн-перегляду потрібно, принаймні, зібратися разом та зіграти «наживо», не перериваючись жодним чином на дистанційну роботу. Будемо сподіватися, що у скорому часі нам це вдасться, і усі охочі зможуть з насолодою поринути у фантастичний світ театру!

Ілона Федько

«Говорять російською» — ще не означає «вбивають українців»

З початку повномасштабної війни в нашій державі гостро постало мовне питання. Поширюється певна тенденція: більшість українських зірок, телеведучих та просто громадян, які до того говорили російською, активно переходять на українську мову. За даними соціологічного дослідження групи «Рейтинг» спостерігається стаке зменшення російськомовного сегменту українців: у 2012 таких респондентів було близько 40%, наприкінці 2021 – 26%, а з початком війни – 18%.

Телебачення та радіо полонили наша солов'їна. І це не дивно, бо після всього того жажіття, яке несе з собою «русский мир», для більшості громадян України все російське стало огидним, в тому числі й мова. Та, попри все, таке явище як «російськомовні українці» досі нікуди не зникло.

Отже, російськомовні українці – що це за феномен? Це я і вирішила з'ясувати, звернувшись до докторки філологічних наук, поважного професора ЖДУ імені Івана Франка, а нині бійця тероборони Віктора Мойсієнка.

– Як Ви ставитеся до такого явища як російськомовні українці?

– Я ставлюсь до російськомовних українців так, як до чехомовних поляків, франкомовних німців, болгаромовних македонців, китайськомовних корейців. І цей ряд можна продовжувати довго. Так само ставлюсь до російськомовних білорусів. Вони втратили свою державність, національність, історію, культуру тільки через те, що вони чужомовні (російськомовні) у своїй країні. Тож, для російськомовних українців, скажімо так, цього разу вже доля дає останній шанс: будувати свою українську Україну.

До тих пір, поки буде ходити останній російськомовний українець, доти ми не «відчипимось від тої зарази». Вона (зараза) весь час буде плутатися в нас під ногами, смердіти, кусати, поки в Україні серед 40-мільйонного населення всі для себе чітко визначать: «Ми українці і крапка». Для мене, українця, який зараз воює за Україну, російськомовний українець – це не українець, або він знаходиться на етапі переходу до українства.

– Що б Ви порадили для тих, хто лише почав переходити на українську мову?

– Читати вірш Сосюри «Любіть Україну».

– Як Ви вважаєте, чи потрібно вимагати від них переходити на українську? Чи ми маємо поважати свободу вибору, коли кожен розмовляє так, як йому зручно?

– Вони є громадянами України. Через їх позицію ми зараз «розхльобуємо» їхнє «какая разница», «может не надо обрывать связи». Це їхнє «НАТО может подождать», «Евросоюз нам ничего не даст», «надо оставить русские акции», це їхнє «русская культура великая» і т.д. Наслідки цього ми зараз маємо. То чи потрібно змушувати їх вчити мову чи ні? Якщо не потрібно, тоді «русский мир» нікуди не зник. Він весь час, як ота гідра, товстоголовий дракон, що над Україною навис. Одне російськомовне слово і моментально він туди прилітає. Одгородитися від росії, «русского мира» можна тільки українським словом. Огородитися від Пушкіна можна лише Шевченком. Пушкін несе «русский мир» з усім його жахом, так само, як і російські балет, театр, спорт, культура і наука. Вони приводять «путіних». Якщо пануватиме «русский мир», незалежно від того, хто буде Президентом, знову розпочнеться війна, нам знову доведеться

воювати.

Коли ми знищимо в собі «русский мир», нас почнуть поважати, шанувати. Не буде ніяких підстав у путіна, іванова, петрова, навального та інших сюди лізти. Вони зараз не сунуть до Франції, бо це не «русский мир», а французький. А от Україну сприймають, як «русский мир», бо досі ще залишилося багато мільйонів отих «какая разница».

– Як Ви вважаєте, чи змінилася ситуація з мовною стійкістю в українців зараз, під час війни?

– Моментально не зміниться. Та я приємно вражений, що серед моїх побратимів тут, у війську, під час заповнення анкет, всі російськомовні обирають навпроти питання: «Ваша рідна мова» графу «українська». Тобто, це переконання вже прийшло. Але ті 40-55-річні дядьки, які завжди говорили російською, звісно, не можуть моментально перейти на українську, навіть при величезному бажанні. Тому наші військові словом «паланиця» визначають, хто ти. Вимовляєш це слово – українець, а ні – «рашистська мавпа».

– Як ми можемо вплинути на ситуацію з мовною стійкістю в Україні, чи це від нас взагалі не залежить?

– Перший крок ми вже зробили – це законодавство. А другий – це влада, яка те законодавство буде впроваджувати, вдосконалювати, а не гальмувати. Гальмування цього закону про державність української мови призводило до того, що були популярні розважальні програми «Квартал 95», «Дизель шоу» були російськомовними. Ми далі сміємося над плоскими московськими жартами. Хоча, вони вже потрохи змінюються, поступово стають державними. Благо, що відповідний закон було прийнято ще у 2019 році. Жорсткіше мовне законодавство призведе до захисту України від війни.

– Як Ви вважаєте, чи доречними будуть зараз вивіски у магазинах та інших громадських закладах «Тут розмовляють українською»? Чи це зараз не на часі?

– Як я ставлюсь? Мені соромно, як бійцю Української армії. Тоді за що ми тут воюємо? Вивіски «Тут розмовляють українською» – це просто сором, неймовірний сором. Ви уявляєте, якщо у Німеччині десь буде табличка «Тут розмовляють німецькою»? Ще більший сором таку табличку десь зустріти в Польщі. Дикість нагадувати, що потрібно розмовляти державною мовою. А ми – нагадуємо, бо сила-силенна людей цього ще не усвідомлює. Але оскільки є

кому нагадувати, то нехай буде. Та все одно це сором.

– Як ви розумієте поняття «геноцид мови»? Чи мало місць таке явище в Україні?

– Звичайно, в Україні все, що пов'язане зі словом «геноцид», мало місць. Фізичний, моральний, культурний, мовний геноциди, оскільки маємо «мавпоподібного» сусіда, якому хоч кілка на голові теши, а він буде казати: «Ми один народ і все». Нам випала доля жити з таким сусідом, тому, на превеликий жаль, маємо воювати.

– Чим красива наша українська мова? Що в ній такого особливого, на Вашу думку?

– Нічого в ній такого особливого, вона – звичайна мова. Така, як італійська для італійців, німецька для німців, румунська для румунів, білоруська для білорусів. Тільки останні – унікальний народ, який, чомусь, зневажає свою мову. Олександрю, а можна поставити Вам запитання?

– Так, звичайно.

– Чим особлива для Вас Ваша мама? Дивне запитання, правда?

– Не знаю, важко відповісти. Вона моя мама, і це вже робить її особливою. Такої більше немає у світі.

– А Ви могли б маму поміняти?

– Ні.

– Ну, от Ви і відповіли на Ваше запитання. Моя мова – це моя мама. Якби всі українці так вважали, то, можливо, явища як «російськомовні українці» взагалі б не виникало.

Як авторка цього матеріалу та як пересічна українка, хочу висловити власну позицію. Я проти упередженого ставлення в будь-яких його проявах. Хоч сама доволі часто з ним стикаюсь. Мені добре знайомі ситуації, коли тебе не сприймають, бо «ще мала» або «дівчинка з села». Я не погоджуюсь з такими підходами, бо буває, що він міський, проте «без клепки в голові», а 30-річна жінка – з розумом малолітньої дитини.

Тепер щодо мови. Зараз я все більше спостерігаю картину, коли засуджують усіх російськомовних. І з цим також не погоджуюсь, бо знаю багатьох людей, які розмовляють російською, але допомогли і зробили корисного більше за українськомовних «диванних» експертів. Останні ж лиш те і роблять, що критикують або виправляють помилки російськомовних.

«Говорять російською» – це не означає «вбивають українців».

Не буду приховувати, знаю й тих, які свідомо забувають українську мову, вважають себе крутими, бо «гаварят по рускі». За таких, чесно кажучи, соромно.

В свою чергу, я обожнюю все українське – від мови, музики до брендів одягу. Думаю, у вільній країні має бути свобода вибору. ЗВІСНО, ЦЕ НЕ ЗВІЛЬНЯЄ ВІД ОБОВ'ЯЗКУ ЗНАТИ ДЕРЖАВНУ МОВУ! Тож закликаю всіх українців переходити на рідну солов'їну!

Я знаю, що завжди знайдуться ті, хто мене осудить. Мене не здивує чийсь коментар: «кто ты такая, чтобы так рассуждать». Я маю мільйони однодумців.

Байдуже, скільки тобі років, з міста ти чи села.

Байдуже на твій статус.

Байдуже, як ти говориш.

Головне, щоб не мовою ворожнечі!

Головне, щоб ти був за мир і проти війни!

Люди, будьте взаємно ввічливими!

Олександра Супрунець

Дофамінове голодування: 5 днів, які привели мене до тям

Наразі йде війна між Росією та Україною. Люди пишуть пости в соцмережах, публікують відео з місця подій. Паніка і страх поширюється серед громадян України. Я чудово розумію, що отримувати об'єктивну інформацію є надважливим завданням, аби розуміти, що діється в країні та чим можна їй допомогти. Проте я почала помічати, що починаю тонути в масі інформації. День у мене складався виключно з перегляду новин, що переривався на їжу та сон. В мене просто не вистачало а ні сил, а ні бажання, а ні часу на інші справи. В такому стані мені на очі потрапило відео, у якому хлопець розповідав про поняття «дофаміновий детокс» та його переваги. Я вирішила спробувати жити за правилами п'ятиденного дофамінового голодування. Спробувавши на собі цю методику, тепер можу і вас, шановні читачі, ознайомити з поняттями «дофамін», «детокс», «дофамінове голодування» та їх основними правилами.

Дофамін – це гормон, який виділяється у головному мозку, коли людина отримує від чогось насолоду. Це може бути спілкування з близькими, досягнення мети, відчуття після заняття спортом тощо. Поступово, з віком, людина починає отримувати задоволення завдяки зовнішнім факторам – фаст-фуд, напої з масою цукру, комп'ютерні ігри тощо. Навіть перегляд картинок в Інстаграмі сприяє виділенню дофаміну в мозку людини. Через те, що у людини є можливість отримувати цей гормон завдяки впливові зовнішніх джерел, ми поступово стаємо залежними від них.

Є вірогідність, що певний відсоток читачів цього матеріалу є «дофаміновими наркоманами». Впевнена, що хтось зараз думає: «І що тут поганого? Я хочу знати новини, бути в курсі справ». Дійсно, нічого поганого немає, якщо... ви вмієте контролювати себе. Але часто трапляються випадки, коли людина перестає спілкуватися зі своїми близькими, занурюється у отримання задоволення. І це, на жаль, не на руку нам, бо нашими слабкостями користуються організатори азартних ігор, виробники цигарок, алкоголю тощо. Людина, яка стає залежною, наприклад, від перегляду новин, насправді потребує дофамін, який вона з легкістю отримує, переглянувши стрічку в Інстаграмі 176 раз за день. Такий легкий доступ до задоволення, яке отримує наш мозок, позбавляє людину можливості досягти мрій та цілей, бо людина може отримати цей гормон навіть помріявши про бажане, наприклад, про статки, про будинок, який такий наркоман, мабуть, ніколи не матиме.

Я сама знаходилася у дофаміновій ямі й дуже хотіла вибратися з неї, тому вирішила провести невеличкий експеримент над собою і спробувала відмовитися від зовнішніх джерел дофаміну. Для цього мені знадобилося сказати «ні» фаст-фуду, солодким напоям, каві. Найскладнішим для мене стала відсутність можливості використовувати Інтернет та гаджети, особливо у наш складний час.

Можу зробити висновок. У перші дні дуже важко. Саме в цей період можна зрозуміти від чого ти по-справжньому залежиш. Реакцією на зміни стає слабкість, сонливість, роздратованість. Мені було досить складно без кави, тягнуло на солоденьке. Найтяжче було відмовитися від Інтернету та гаджетів, відмовитися від новин. Хоча вже на третій день мого дофамінового голодування я почала шукати більш «здорові» аналоги своїм залежностям. Наприклад, замість кави я почала пити цикорій, замість зависання в Інтернеті, я стала більше спілкуватися з родиною. Чесно кажучи, була шокована, коли з'ясувала, що мій батько такий балакучий. Всі найважливіші новини мені повідомляли близькі. Був один мінус – я не мала можливості перевірити цю інформацію.

Раджу цю «дієту» тим, хто, як і я, просто тоне у масі інформації, хто ментально не витримує даної ситуації, та тим, хто хоче відволіктися, направити свою діяльність на щось нове. Переконана, що велика кількість українців, як і я колись, у шокованому стані зупинилися на шляху до мрій, до звершень. Проте зараз, як ніколи, потрібен розвиток, нові знання, аби стати ще сильнішою нацією, тому дофаміновий детокс стане добрим струсом, щоб розвинути силу волі та зайнятися справами.

Анна Величанська

ПОБАЧЕНО ТА ПІДСЛУХАНО

Український піксель – це розлучена вишиванка.

Якщо зараз українській армії поставлять завдання за 72 години взяти Москву, то навіть страшно уявити, що вони будуть робити 48 годин, що

залишаться.

Була собі хороша дівчинка. Пішла працювати у жіночий колектив та геть спортилась.

А якщо чорний кіт перейшов дорогу туди та назад – це він подвоїв мені покарання чи відмінив своє рішення?

Керівник з 30-річним досвідом вміє дивитися матом

Петрику, ось ти написав у своєму творі, що тобі подобається хлопчик з нашого класу і він навіть поцілував тебе. Скажи, це правда? І тут Петрик зрозумів як небезпечно списувати у Катрусі!

Після розлучення Оксану ще три роки по вечорам мучили фантомні головні болі.

Вийдеш на вулицю, вони тобі і оцінку поставлять, і коментар додадуть, і статус прикріплять...

Підготовка та перепідготовка фахівців

Центр післядипломної освіти та довузівської підготовки на базі нашого університету існує з 2003 р. Центр займається проведенням курсів підвищення кваліфікації керівних кадрів закладів освіти, педагогічних працівників закладів освіти I-II рівня акредитації, стажування, підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

Метою курсів підвищення кваліфікації є вдосконалення освітнього рівня та професійної підготовки педагогічних працівників. Після проходження курсів видається «Свідоцтво про підвищення кваліфікації» державного зразка. З початком воєнних дій на території нашої країни у центрі післядипломної освіти та довузівської підготовки з'явилась нова можливість – слухачі курсів підвищення кваліфікації мають змогу завантажити копії своїх сертифікатів онлайн.

Щорічно на базі Центру відбувається підготовка абітурієнтів

до складання іспитів із ЗНО. Підготовка слухачів здійснюється з таких дисциплін: українська мова та література, історія України, математика, іноземна мова, географія, біологія, хімія та фізика.

Також Центр займається підготовкою іноземних громадян до вступу у ЗВО. Головним напрямком цього курсу є вивчення української мови та спеціальних дисциплін на достатньому рівні для продовження навчання за основними освітніми програмами будь-якого університету в Україні. Курси з підготовки іноземних громадян до вступу у ЗВО України здійснюються за напрямками: охорона здоров'я, фізичне виховання, сільськогосподарські та біологічні спеціальності, гуманітарні та економічні спеціальності, математика, механіка, психологія, фізика, хімія. Серед наших студентів є громадяни Демократичної Республіки Конго, Росії, Єгипту, Туркменістану та Узбекистану.

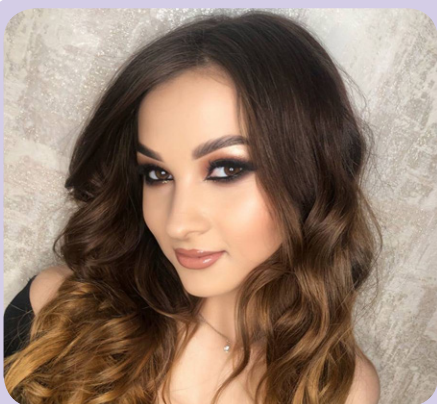
У довоєнний час активно працював курс «Підготовка дитини

до школи», розроблений для дітей від 5 до 7 років, що включав в себе заняття з математики, читання та письма. А для дітей з 6 до 11 років був розроблений захід за освітнім напрямком «Веселкова Країна». До цієї програми входять екскурсії, спортивні змагання, вікторини, конкурси та різні тематичні заходи.

У Центрі також розроблені курси з робітничих професій, а саме: основи художнього манікюру, основи лікувального масажу, курси перукарів та водіїв автотранспортних засобів категорії «В».

І хоча війна внесла свої корективи не тільки в життя кожного українця, але й в роботу закладів освіти, ЖДУ імені Івана Франка пристосовується до нових умов та з нетерпінням чекає того часу, коли зможе поновити свою роботу у повному обсязі.

Аліна Хомич

За що все це мирним українцям?

Під час війни,
І в час нелегкий,
Стурбована, моя душа,
Швидкими імпульсами б'ється серце,
Кричить в підвалі немовля.

Налякане породження,
Благає в Господа закінчення війни.
Убиті горем новонародженої дитини, рідні,
Плакають тіло на могилі.

Приходить в снах душа убитої дитини.
Таке невинне бавиться в парку,
За що ці іроди закатували тата й маму,
Чому? Чому? Чому?

Ніколи з рук не зійде окупантам,
Загибель від ракет крилатих.
Ніхто не лишиться безкарним,
Вони за скоїте життям відплатять.

Російські морди, не обличчя!
Повернуться додому не живі,
А як хотіли?
Вбили, зґвалтували,
Сухими вийшли із води?

Е, ні, вже так не буде.
Прийде й до вас година лиха,
І біль, яку країна прийняла,
Відчує й на собі росія!

Дарина Весельська

Неможливо примусити людину творити. Це повинно йти з середини! Я, Мирослава Косигіна, і я з дитинства пишу вірші та співаю. З початком війни писати стало простіше. Душа виливає переживання та емоції в рядки. Головне в цій справі – слухати та чути себе і встигати занотовувати.

Горить, палає орка тіло
Кипить, кричить людська
лють
Це борються за Україну
Усі, хто вільно тут живуть.
Беруть хто зброю,
хто коктейлі
І захищають рідний край.
За мир, за волю, за майбутнє.
За тих, хто вже попав у рай.

Горітимуть у пеклі
Друзі іродові.
Закінчаться страждання,
Житимем на волі.
Повстане вся держава,
Пролетиться вража кров.
Ми більше вам не браття,
Ми б'ємся за любов.

Чи згадають нас потомки?
Чи залишимо ми хоч слід?
Чи заповнимо сторінку
У книжках для школярів?

Громіздке, масштабне лихо.
Кров, насилля і біда.
Шкіра, здерта із дитини
У дорослих на очах.

Сміх крізь зуби в клятих
орків,
Юбку з дівчини зрива.
Черга скупчилась на вході.
Була гарна й молода.

Церква царського повадку
Із попом-коллаборантом.
Раб московських патріархів
Списки «смертників» зібрав.

Дуже важко біль тримати,
Заздрість й злоба на душі.
Чому хтось на Закарпатті,
Хтось тікає на Балі?!

Я ненавидить почала всіх,
Хто вижити зумів..
Я хотіла розірвати всіх,
Хто звуться «москалі».

Пам'ятайте нас, потомки!
Ми залишили вам слід!
Цю історію вивчають
У книжках для школярів.

РАНКОВІ ПОСИДЕНЬКИ

Більшість з нас звикла проводити ранок спільно з телевизором. Під час ранкової програми збиратися на роботу чи навчання, снідати та складати речі, які варто не забути. Тож телеканали нам допомагають справитися з цим завданням.

Місцевий телеканал «Суспільне Житомир» транслює ранкове шоу, яке йде кожного дня у будні, з 6:40 до 9:15. До нього приєднується журналісти «Суспільного» з різних регіонів України. Вони розповідають історії людей, які змінюють світ навколо. Щоденно на глядачів чекають цікаві й корисні рубрики, що допомагають у повсякденному житті.

Саме ж шоу проходить в інформаційно-пізнавальному жанрі та має певні особливості. У першу чергу, це статус міжрегіонального ранкового шоу, яке спільно виготовляють всі філії «Суспільного».

Зокрема, житомирська філія розповідає про цікавих людей, які йдуть до власної мрії й не здаються, про мам, які в декреті не забувають дбати про себе та займаються улюбленими справами, про цікавих тварин і їхні звички, про цікаві історичні пам'ятки Житомира та області.

Тож, якщо хочете провести ранок з користю, збираючись на роботу чи навчання, дізнатися цікаві факти, то вам на «Суспільне Житомир». Там ви дізнаєтеся багато актуальної, а, головне, корисної для себе інформації.

Юлія Зяткевич

РАНОК 3 «СК1»

Ранкові шоу завжди популярні, бо готуватися до нового робочого дня під звуки цікавої ранкової теплої програми завжди приємніше, ніж просто збирати потрібні речі та займатися собою. Тож якщо вам кортить провести ранок у товаристві балакучого приятеля, то раджу зробити це, переглядаючи розважальне ранкове шоу «Ранок-Сніданок», яке транслює житомирський телеканал «СК1».

Чому саме ця програма? Бо вона різностороння, містить кілька рубрик. Кожен глядач знайде для себе щось цікавеньке та обере пріоритетну для себе частинку ефіру: «Експерти радять», «Здорова рубрика», «Куди піти?», «5 фактів», «Історичний Житомир», «Інша робота», «СК1 йде у гості», «Експерт у студії».

А тепер вмошуйтеся зручніше, бо буду розповідати про рубрики детальніше, аби у вас зникли сумніви – чи варто зустрічати новий день разом з «СК1»?

Рубрика «Експерти радять» буде дуже корисна та цікава для більшості телеглядачів. У якості експертів виступають лікарі, косметологи, стилісти й інші висококваліфіковані професіонали, які добре розуміються у своїй роботі та мають значний досвід у професії. Вони рекомендують послуги, процедури, методики та ідеї, які можуть покращити вам життя. Висновок експерта – конкретна порада для вирішення певної проблеми, про яку йшла мова в ефірі.

«Здорова рубрика» спрямована на те, аби допомогти телеглядачам у питанні особистого здоров'я та здоров'я рідних. У передачі лікарі дають поради з різних проблем. Теми обираються відповідно до специфіки лікарської практики гостя. Програма про здоров'я підкаже глядачам із вирішенням певних проблем.

Рубрика «Куди піти?» демонструє нові та цікаві місця. Глядачеві демонструють відеоекскурсії не тільки центром Житомира, а й оригінальними місцями по усьому місту. Крім променаду по новим місцям міста, журналісти надають інформацію про час роботи закладів, ціни на послуги, куди можна приходити з дітьми тощо. Незважаючи на погоду в Житомирі, глядач завжди може обрати затишне місце до душі, вирішити

– куди піти на вихідні.

«5 фактів» – одна із рубрик, яку можна переглянути за сніданком, бо триває вона до 3 хвилин. Проект має розважально-пізнавальний характер, подається у легкій та доступній формі. Аудиторія – молодь від 15 років. Ведучий підбирає неймовірно цікаві факти та ділиться ними з глядачами. У ефірі звучить тільки цікава інформація про вражаючі події, історичні постаті, новини, політику, економіку, інноваційні технології та суспільство. Впевнена, що кожен глядач почує щось цікаве про те, чим він захоплюється.

У рубриці «Історичний Житомир» підібрана цікава інформація. Її створили з освітньою ціллю, аби донести містнам факти з історії міста та області. В ефірі розповідається про минуле міст, жителів, будівель і територій. Особливою рисою є те, що знімається рубрика без ведучого.

Рубрика «Інша робота» розповідь про всім відомі професії, але зовсім з іншого ракурсу. Телеканал СК1 підготував цікавий проект, мета якого – показати різні професії з середини. Ведучий кожного разу «змінює професію», випробовуючи на собі безліч ролей: від прибиральника до директора магазину, від кухаря до продавця, від поштаря до спортивного тренера. Кожного разу йому доводиться шукати роботу та проходити усі етапи відбору. Потім він ділиться враженнями від набутого досвіду. Глядач отримує можливість ознайомитися із професією, роботодавцем та умовами праці, він дізнається про маловідому сторону знайомих йому професій.

Проект «СК1 йде у гості» спрямований на те, аби підтримати або підняти імідж закладу. Працівники телеканалу приходять у гості до певного розважального закладу міста, показують час його роботи, особливості, переваги, те, що можна зробити у тій чи іншій зоні, як та чим можна розважитися. Заклади надають певні розваги та послуги, які узгоджуються зазвичай з адміністратором проекту.

Тож, якщо вам кортить оригінально провести ранок і почерпнути для себе цікаву інформацію, то вам необхідно вранці включити телеканал «СК1».

Юлія Зяткевич

Про складне просто

Про людей, цікаві події та факти, про актуальне та цікаве, різні поради та лайфхаки. Саме про це програма «TIME LINE», що створюється та транслюється житомирським телеканалом «Союз ТВ». У гості до ведучих приходять відомі люди Житомирщини. Серед них: лялькарь Сергій Соловійов, психолог Владислав Данилюк, запальний гурт «Gar4lca», чемпіонка світу у спартакських перегонах у пустелі Анастасія Коханчук і багаторазові переможці різних особистостей Житомирщини. Вони розповідають про власні досягнення, плани на майбутнє та мрії.

У студії також можна зустріти і професіоналів, які діляться

важливою інформацією, що може змінити життя чи допомогти комусь з глядачів у тому чи іншому важливому питанні. Також в програмі можна побачити щось цікаве і для себе. Зокрема, можна дізнатися нову важливу інформацію, якою раніше не володіли або не надавали їй потрібної уваги.

Програма виходить щосуботи о 08:30. Її тривалість сягає понад півгодини. Ведучі спілкуються одне з одним та з гостем на різні теми, які стосуються життя міста та області – культура, спорт, події, освіта.

Дослідження показують, що основною аудиторією програми «TIME LINE» є глядачі віком від 20-ти років.

Ведучі Тетяна Монько, Яна Савіцька та Катерина Стависька завжди намагаються налаштувати гостя на невимушену розмову, на приємну

бесіду розумних людей. Цьому сприяє і атмосфера – зйомки проходять на м'яких диванах, де гість може фізично розслабитися та почуватися комфортно.

Отже, якщо ви прокинулися о 08:30 та не знаєте, з почати свій суботній ранок, якщо хочете отримати порцію нової цікавої інформації, то вам на телеканал «Союз-ТВ», на програму «TIME LINE». Саме там ви зможете поєднати цікаве та пізнавальне, з користю провести час у компанії з красивими, розумними та інтелектуальними дівчатами-ведучими та їх співбесідниками, інтелектуально відпочити. В програмі «TIME LINE» вам розкажуть про складні речі простими словами.

До зустрічі! Чекаємо.

Юлія Зяткевич

Унікальні татуювання

В наш час молодь намагається усіма способами виділитися серед оточуючих. Частіше за все свою неповторність намагаються підкреслити у зовнішності. Саме тому татуювання набирає дедалі більшої популярності.

Татуювання – це мистецтво нанесення малюнків на тіло з допомогою тату-машинки та спеціальної фарби, які залишаються на все життя. Існує неімовірна кількість вже готових ескізів в різних стилях та на різну тематику. Проте любителі татуювань намагаються вигадати нові та неповторні малюнки.

Найцікавіший спосіб створити власний унікальний ескіз тату – скомбінувати два або декілька стилів. До прикладу комбінація стилів Дотворк та Олд Скул.

Дотворк – це стиль татуювання, для якого характерне нанесення малюнка з допомогою крапок з однаковим інтервалом. Завдяки крапкам можна робити плавні переходи та тіні.

Олд Скул (в перекладі з англійської «стара школа») – це один з найпопулярніших стилів в Європі та Америці. Для нього характерні як яскраві кольори, так і чорно-білі малюнки з жирними лініями та різкими тінями.

Здається, як можна поєднати непеєднуване?! Що це можна зробити, я Вам доведу на прикладі власного ескізу.

На малюнку зображено пісочний годинник та троянда. Пісочний годинник виконаний у стилі Олд Скул, а троянда – за допомогою крапок виконана у стилі Дотворк. Прості предмети різних стилів разом виглядають досить гармонійно та цікаво.

Якщо Ви вже наважилися на татуювання, не бійтеся експериментувати та проявляти свій креатив, але завжди майте здоровий глузд.

Анна-Марія Рудзік

Враження першокурсниці від великого міста. Рік потому

Так швидко летить час. Не віриться, що вже пройшло майже 10 місяців з того дня, як я стала студенткою ЖДУ імені Івана Франка.

Пам'ятаю той день, коли вперше потрапила до Житомира. Восьма ранку, гамір, всі кудись поспішають. Справді, я до такого не звикла. Пам'ятаю, як зайшла у тролейбус. Там побачила чоловіка із кішкою на руках. Від цього мені стало смішно.

Чесно кажучи, перше враження від міста були не надто приємними. Згодом мене почало цікавити абсолютно все: де що знаходиться, чого так вулиці називаються. Чому Крошня – це Крошня, а Богунія це Богунія? І де, взагалі, та Михайлівська, про яку всі говорять. Я не знала тут нічого і нікого. Від цього ще більше почувала себе розгубленим телятком. Іноді йшла і не дивилась під ноги, а розглядала усе навколо. Напевно, виглядала так, ніби не з Острога приїхала, а з Місяця впала.

Потім розпочалися нові зустрічі, знайомства, і море емоцій щодня. Пам'ятаю всі наші екскурсії. Буквально за кілька тижнів я встигла відвідати доволі багато цікавих місць.

Та за весь час перебування у Житомирі я так і не була у славнозвісному Гідропарку. Знаю, це все одно, що приїхати в Одесу, але не зайти на Привоз або Дерибасівську. Гідропарк – улюблене місце відпочинку житомир'ян, який знаходиться в районі Корбутівки. Чим він відомий? Свіжим повітрям та неземною красою природи. Сподіваюсь, по поверненню у Житомир обов'язково там побуваю.

Пам'ятаю вечори. В гуртожитку, на кухні 9-того поверху, з гітарою, бо вимкнули світло.

Не буду приховувати, були навіть сльози, так вже хотілося додому, де все до болю знайоме, де рідні

та близькі.

Пам'ятаю, як не спали до глибокої ночі, готували домашні завдання. А зранку поспішали на пари в заповненому тролейбусі, тому що проспали.

Такі вони були – мої студентські будні.

Не знаю, як кому, та мені зараз не вистачає тієї рутини. Так, я сумую за цим містом. Хочеться, аби скоріше закінчилась війна, і ми всі жили в мирі.

Що для мене Житомир? Запитаєте Ви. Це місто, де розпочалося моє доросле, самостійне життя, з усіма його перевагами і нюансами.

Зараз я вже знаю, де знаходиться Михайлівська зі своїми славнозвісними парасольками вгорі. Пам'ятаю, як вперше туди завітала. Мені дуже сподобалося. Атмосфера цієї вулиці незабутня.

Тепер щодо решти запитань. Чому Крошня – то Крошня? Щоб з'ясувати це, я погортала сторінки історії. Вперше ця назва з'явилася на карті Житомирщини ще у 1812 році, як «село Крошня». Воно знаходилося поблизу місцевої річки Крошеньки. Потім до 1917 існувало селище міського типу Крошня. Сьогодні так називається один із житлових масивів Житомира.

А з Богунією все просто. Район названий на честь відомого Богунського полку, який дислокувався в цій місцевості.

Якщо відобразити у відсотках, наскільки я пізнала Житомир, то вийде приблизно 1%. Сподіваюсь, у майбутньому в мене буде можливість його краще вивчити. Вірю, що знайдесть той, хто мені в цьому допоможе.

Завершуючи, хочу подякувати. Особливо нашому куратору, Андрію Близнюку. Він став нам наче другим татом у нашій маленькій

студентській родині. Я вдячна усім, хто з'явився у моєму житті, і тим, хто зник – теж. Ви всі зробили свій внесок у становлення мене як особистості. Сміливо заявляю, що за цей рік я виросла. Хоч мій зріст і не змінився.

Олександра Супрунець

WWW.ZHYTOMIR.INFO

Бердичівські замальовки

Історія Бердичева захоплює багатьох, хто починає цікавитись тернистим шляхом його розвитку. Місто поєднує три культури: українську, польську та єврейську. Дехто з краєзнавців вважає, що назва міста походить від давньоукраїнського «бердо» – урвище, інші – від слова «берда» – бойова сокира слов'ян. Сьогодні ця «берда» зображена на гербі міста, а також жезл торгівлі бога Меркурія, який вказує на те, що місто є одним з основних центрів торгівлі, адже воно розташоване на перетині шляхів із Західної Європи до Росії.

Вперше про Бердичів згадується в 1545 році. Саме цю дату вказують у двох джерелах: у переписі населених пунктів Київського воєводства і в описі Житомирського замку. Розвиток Бердичова пов'язують з монастирем, який перебудував із замка магнат Тишкевич. Він відомий завдяки старовинній чудотворній іконі Божої Матері, проте оригінал ікони втрачено, тому було виконано її точну копію. Монастир ордену босих кармелітів є найвизначнішою архітектурною

пам'яткою України.

Пізніше Бердичів стає містечком Житомирського повіту Волинської губернії. На цей час припав розвиток торгівлі у місті. Там проводилось

майже 10 ярмарків на рік. Найвідомішою з них була Онуфріївська і тривала 6 тижнів.

Місто відоме проживанням у ньому великої єврейської громади, яка

зіграла суттєву роль у його розвитку, адже більшість купців та поважних громадян були євреї. Бердичів у своїй історії став одним із центрів хасидизму. Духовним лідером єврейської

громади став Леві Іцхак бен Меїр Бердичівський, який шанується і до сьогодні. Його могила в Бердичеві – місце паломництва для хасидів усього світу.

Бердичів славиться своєю культурою, має 92 пам'ятки історії, архітектури та монументального мистецтва. Серед них – історико-культурний заповідник, куди входить Кармелітський монастир, костюл Діви Марії з келіями, фортечні мури з баштами та келіями; костюл Святої Варвари (1759-1781 рр.), у якому Оноре де Бальзак брав шлюб з Евеліною Ганською; церква Святої Трійці (1836 р.); Свято-Миколаївський собор (початок XX ст.); мавзолей-усипальниця цадика Леві Іцхака; Нікольська церква (початок XX ст.). У місті народилися відомі люди – музиканти Антон і Микола Рубінштейни, англійський письменник польського походження Джожеф Конрад, артисти П. Міхневич, А. Сонц, письменники В. Гроссман, А. Каган, В. Нестайко, М. Косьмин, З. Мілашевська. Життя та побут мешканців відобразив у своїх творах Шолом Алейхем, що є класиком єврейської літератури.

Місто Бердичів є культурним надбанням України і світу.

Діана Падлевська

Топ 1. Однією з неймовірних культурних пам'яток Бердичівського району є палац Терещенків у Червоному. Історія цукрозаводчиків Терещенків, заводи яких виробляли майже 10% усього цукру в Російській імперії та приносили родині щорічно більше 21 млн рублів, їх меценатська діяльність – будівництво будівель університетів, музеїв, картинних галерей, лікарень, легенди та перекази, що пов'язані з палацом, його неоготичною архітектурою та скарбами Терещенків, приваблює багатьох туристів з усієї України.

Місцеві жителі з радістю діляться переказами своїх бабусь і дідусів про Терещенків та з радістю проведуть екскурсію палацом

На території палацу розташований Червоненський Свято-Різдва Христового жіночий монастир, який підпорядкований Житомирській єпархії.

У 2017 році смт Червоне перемогло у конкурсі «Неймовірні села України».

Топ 2. Величезної уваги достойна Андрушівська астрономічна обсерваторія «Липневий ранок». Це перша приватна астрономічна обсерваторія на Житомирщині, що знаходиться в селі Гальчин.

Обсерваторія входить до складу Української астрономічної асоціації. Побудував її уродженець Андрушівки Юрій Іващенко, український астроном. За часи існування обсерваторії там було відкрито 330

астероїдів, ведуться спостереження за об'єктами техногенного походження та космічним сміттям.

Обсерваторія є популярним туристичним місцем завдяки своїм успіхам в астрологічній діяльності і приваблює на екскурсії багато туристів.

Топ 3. Бердичівський парафіяльний костел під титулом святої Варвари було засновано у XVIII ст.

Варварою Радзивіл на честь своєї небесної покровительки – Велико-мучениці Варвари.

Це визначна архітектурна та історична пам'ятка міста. Саме тут вінчався з графинею Евеліною Ганською відомий французький письменник Оноре де Бальзак. До його 200-річчя було відкрито нову меморіальну дошку. Відкриття меморіальної дошки благословив єпископ-ординарій

Києво-Житомирської дієцезії Ян Пурвінський.

У 2000 році в костюлі встановлено мармуровий хрест на честь 2000-ліття від Різдва Христового.

16 липня 2006 року на місці, де була каплиця, відбудовано та освячено грот на честь коронації Матері Божої Бердичівської (до 250-ї річниці коронації).

Діана Падлевська

ПОБАЧЕНО ТА ПІДСЛУХАНО

Дивні жінки. Коли чужий чоловік витрачає останню тисячу на шампанське та феєрверки, то він – романтик. А якщо це робить її, то він – дурень

Жоден чоловік, що працює 40 годин на тиждень, не захоче приходити додому до напівфабрикатів та соку з магазину.

Жодна жінка, що працює 40 годин на тиждень, не захоче приходити додому до швабри, пилососу, прання та готуванню вечері. Але чоловіки чомусь на це розраховують!

- Як швидко схуднути до літа?
- Їжте фрукти.
- А які?
- Неміти.

Картопля чудово допомагає схуднути. Берете гектар картоплі і підгортаєте, підгортаєте. До початку занять зможете ховатись за сапою

От, кляті розумники... Понави-гадували соцмереж. Немає коли жити

Голос дружини з кухні: «Ах, ти ж зараза!!!» Чоловік до kota: «Як ти думаєш, побачила те, що ти з'їв, чи те, що я випив?»

Найчастіше, що зараз бачать з ворожих безпілотників

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.
Свідцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.
Редактор: Андрій Близнюк.
Коректори: СІЦ.
Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.
Тел.: (097) 322-09-50.
Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com
Електронна версія газети: https://zu.edu.ua/universum.html
Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.
Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.
Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення
Наклад